

Петя Дубарова

Утро

Дъждовни ветрове от север веят
и плъзва по дърветата слана.
Разплакани прозорците люлеят
в стъклата си студената луна.

Броя беззвучно облаците тъмни,
измислям им различни имена
и вирам се във склоновете стръмни
на въздуха - висок като стена.

Защо нощта започна да открадва
от светлия ми млад и хубав ден?
Защо луната, тежка като брадва,
се мъчи да отчупи нещо в мен?

Но утрото отново се прокрадва
във нощната мътилка с бавен ход,
то идва, идва, за да ме зарадва
със светлото на своя къс живот!

05.11.1975

КРАЙ

© 1975 Петя Дубарова

Източник: http://poetry.hit.bg/dubarova_p.html

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6076>]